

gælder det Faktum, at Sagen er tagen op til Drøftelse, men ogsaa selve Indholdet af det foreliggende Lovforslag. Skønt det nemlig efter min Mening mangler meget i at fyldestgøre de Krav, der bør stilles til en retfærdig Ordning paa dette Omraade, indeholder det dog væsentlige Fremskridt og intet Tilbageskridt, og dette er jo ikke lidet i vore Tider.

Som *Fremskridt*, det foreliggende Lovforslag indeholder, skal jeg først tillade mig at nævne den lettere, billigere og bedre ordnede Adgang, der ifølge Lovforslagets Kapitler I. og III. bliver til at faa Særeje, hvorigennem jo de Hustruer, der eje noget, eller de Forældre, der kunne efterlade deres Døtre noget, faa en lettere og billigere Adgang til at sikre henholdsvis sig selv og deres Døtre mod de uheldige Følger og den Eneraadighed, som Manden har, og som han ogsaa ifølge dette Lovforslag bevarer. Jeg ønsker dog at betone, at dette ogsaa kun i Formen og i den bedre Ordning deraf er noget nyt. Thi det er jo allerede saa efter den gældende Lov, at man kan naa det samme Maal baade gennem Ægtepagter, Testamenter og Gaver, som man ifølge disse Bestemmelser i Lovforslaget i Fremtiden vil kunne naa, kun at man nu med Hensyn til Ægtepagter og med Hensyn til Testamenter angaaende Tvangsarv maa gaa en mere omstændelig Vej gennem kongelig Konfirmation — hvilket i Fremtiden kun kræves for Ægtepagter *under* Ægteskab — og derfor ogsaa nu maa, dog kun med Hensyn til Testamenterne, betale noget mere derfor, der er Gebyret jo nu, hvis Kapitalen er 2000 Kr. eller derunder, 33 Kr. 66 Øre, hvis den er over, 127 Kr. 33 Øre, altsaa en Sum, der nok kan spille en Rolle. Altsaa Adgangen til ad disse Veje at skabe Særeje aabnes ikke ved dette Lovforslag, men den bliver betydeligt bedre, det erkender jeg til fulde.

Det næste Fremskridt, jeg vil nævne, er § 10, at Hustruens Myndighed er den samme som ugift Piges. Nu er jo Hustruene altid umyndige, som Børn; fremtidig ville de, hvis dette bliver Lov, hvad jeg haaber, faa den samme Myndighed, som den ugifte Kvinde har haft siden 1857. Dette tillægger jeg overmaade megen Betydning. Det er en Æresoprejsning, der herigennem gives Hustruene, som de længe have krævet, og som det glæder mig, at man nu fuldt ud giver dem. Det maa dog ikke glemmes, at det allerede ifølge den bestaaende Lovgivning, rettelig fortolket, sikkert er saa, at Hustruen er myndig; det er kun Praksis, Domstolene, som i Aar-

hundrederne Løb have fortolket det saaledes, at Hustruen er umyndig. Ogsaa paa dette Punkt foreligger der en mærkelig Lighed mellem Retsudviklingen i de to andre skandinaviske Lande og Danmark; thi i intet af Landene findes der Lovhjemmel for, at Hustruen er umyndig, og dog har Retsanvendelsen efterhaanden i alle tre Lande ført til, at hun betragtes som saadan, indtil man nu i den nyeste Tid igen er begyndt at raade Bod derpaa gennem Lovgivningen. Saa fast som denne Praksis er bleven, vil det nemlig ikke kunne afhjælpes paa anden Maade end gennem ny Lovgivning. Det er sket i Norge og muligvis ogsaa i Sverige — i alt Fald foreligger der Forslag derom — og det vil nu ogsaa ske i Danmark, hvis dette bliver til Lov. Fremdeles vil jeg nævne som Fremskridt de Undtagelser fra Mandens Eneraadighed over Fællesboet, som hjemles ved § 11, andet Punktum og andet Stykke. Det første gaar ud paa, at Manden ikke uden Hustruens Samtykke kan pantsætte eller paa usædvanlige Vilkaar eller paa usædvanlig lang Tid overdrage Brugsrettigheden over fast Ejendom eller afhænde, pantsætte eller kvittere Gældsbreve o. s. v., naar de ere indførte af Hustruen. Det er en Indrømmelse, som maa paaskønnes, til Kravet for Hustruens Beskyttelse mod Følgerne af Mandens Eneraadighed. Ligeledes andet Stykke, at Manden ikke i noget Aar uden Hustruens Samtykke kan ved Gaveløfte forbinde Fællesboet for mere end 5 pCt. af hvad Fællesboets Nettoformue udgjorde o. s. v. Det er en lille Beskyttelse mod Fællesboets Ødelæggelse ved Gaver fra Mandens Side, saa længe de endnu ikke fuldbyrdes, som ogsaa bør nævnes som et Fremskridt. Fremdeles vil jeg nævne Bestemmelsen i Lovens § 14 om, at Hustruen, naar Manden bliver umyndiggjort, kan bestyre Fællesboet i Forbindelse med Værgen. Nu er det saaledes, at naar Manden bliver umyndiggjort, faar han beskikket en Værge, og saa tilkommer det denne alene at bestyre Fællesformuen. Han kan naturligvis tage Hustruen paa Raad med og maaske overlade hende Besværet, men uden hans Vilje kan hun intet bestemme, medens han kan bestemme, hvad han vil, uden at spørge hende. Det er et Fremskridt, naar man for Fremtiden hjemler Hustruen Ret til at være med, altsaa giver hende den samme Stilling som en mindre-aarig under Kurator, medens hun før stod som den ganske umyndige. Jeg mener ikke, det er fuldt ud, hvad der tilkommer Hustruen, men det bør dog nævnes som et Fremskridt.